

Arrest

nr. 182 512 van 21 februari 2017
in de zaak X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, dienen op 27 juli 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 januari 2014, met kennisgeving op 20 januari 2014, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Volgens pp: K., A. (...) (R.R.: (...))
geboren te Ashtarak op (...).1972
volgens pp: S., H. (...) (R.R.: (...))
geboren te Dzerzhinskiy op (...).1977
+ wettelijke vertegenwoordigers van:
K., S. (...) geboren op (...).1998
K., G. (...) geboren op (...).2003
allen: nationaliteit: Armenië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden gezien regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers. Het is aan verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat betrokkenen sinds 09.10.2009 ononderbroken in België zouden verblijven; zij alhier uitstekend geïntegreerd zouden zijn; de integratie van betrokkenen zeker duurzame sociale bindingen zou hebben teweeggebracht die zij gedurende hun verblijf alhier ontwikkeld zouden hebben; betrokkenen vanaf hun aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk zouden hebben gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich wel degelijk geprofileerd zouden hebben en hierbij niet onopgemerkt zouden gebleven zijn; de diverse stukken aangaande hun integratie boekdelen zouden spreken; deze integratie van betrokkenen zich op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld; vooreerst zij zich maar al te goed bewust zouden zijn van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook zou inhouden dat zij minstens één der landstalen zo snel mogelijk zouden dienen aan te leren; betrokkenen op heden uitstekend Nederlands zouden spreken, zoals zou blijken uit de naar voor gebrachte schoolattesten; gelet op de inspanningen die reeds zouden geleverd zijn door betrokkenen zowel op linguïstisch, sociaal als op economisch gebied, er niet aan zou kunnen getwijfeld worden dat betrokkenen zouden kunnen, willen en zullen voorzien in het eigen levensonderhoud; op sociaal vlak betrokkenen zich steeds op intensieve wijze zouden hebben gemengd onder de Belgische bevolking en zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd die hun zou willen steunen en helpen; deze Belgische vrienden en kennissen betrokkenen als aangename en gedreven personen zouden hebben leren waarderen; juist door hun intense omgang met Belgen en hun uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, betrokkenen hun vrienden en kennissen hun dan ook zouden willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain zouden beschouwen; betrokkenen bij de Belgische bevolking zouden overkomen als zeer goede persoonlijkheden die een diepe indruk zouden nalaten

waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkenen op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en op cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijke leven; er namelijk aan de integratie van betrokkenen geenszins zou kunnen getwijfeld worden; het onomwrikbaar zou vaststaan dat betrokkenen sociale banden met België zouden hebben; betrokkenen enkel en alleen een meerwaarde zouden betekenen voor onze multiculturele maatschappij en Dhr. K. (...) ter staving deelcertificaten van de module, een reflectiefiche NT2 dd. 18.01.2013, inschrijvingsformulieren, een brief dd. 15.07.2010 in verband met een gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie en een attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie en een attest dd. 12.01.2013 betreffende voedselbedeling voorlegt, Mevr. S. (...) ter staving deelcertificaten van de module, inschrijvingsformulieren, een brief dd. 15.07.2010 in verband met een gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie en een attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie en een contract taaltraining toevoegt en betrokkenen getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat hun kinderen sedert hun aankomst in het Rijk hier naar school zouden gaan en zij alhier op uitstekende wijze naar school zouden gaan en betrokkenen op naam van S. (...) evaluatiedocumenten, een jaarwerkrapport 4, een voorlopige keuze van de tweedejaars voor schooljaar 2013-2014, syntheserapporten en een bespreking omtrent schooljaar 2011-2012 (eerste leerjaar A – moderne d) voorleggen en betrokkenen op naam van Georg een tafeldiploma 2011-2012 toevoegen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen halen aan dat het voor hun, in dit stadium van integratie, onwenselijk is om terug te moeten keren naar hun ontluchtte geboorteland en dat dit voor hun werkelijk een trauma zou betekenen. Bij hun inschrijving voor asiel verklaarden betrokkenen zelf dat ze in oktober 2009 Armenië verlieten. Dhr. K. (...) verbleef dus ruim 37 jaar in Armenië terwijl Mevr. S. (...) ruim 32 jaar in Armenië verbleef. Hun verblijf in België, hun integratie en hun opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 09.10.2009, werd afgesloten op 22.10.2010 met de beslissing 'Beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan één jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij omwille van enorme problemen in hun land van herkomst waardoor hun vrijheid en leven zouden bedreigd zijn, zij hun land dienden te ontluchten. Betrokkenen zouden nooit een normaal leven kunnen leiden in het land van herkomst, temeer zij aldaar ernstige problemen zouden hebben gekend waardoor zij zouden zijn gevlucht uit Armenië. De medische aandoeningen van verzoeker zullen een vreselijke uitwerking hebben op hun sociaal, psychologisch en economisch leven in het land van herkomst bij terugkeer, alwaar zij dagelijks gepest en gediscrimineerd zullen worden om reden dat personen met dergelijke ziekten als taboe zouden worden beschouwd in het land van herkomst en volledig uit het maatschappelijke leven worden geïsoleerd. Zij zullen constant gediscrimineerd worden en als onvolwaardige personen worden gecatalogiseerd en zij zullen constant aan de kant worden geschoven met een uitsluiting van de economische arbeidsmarkt. Dit zal uiteraard leiden tot enorme beperkingen in het sociaal functioneren. Betrokkenen zouden diverse stukken en/of onderzoeken bijbrengen waaruit zou blijken dat men in Armenië minachtend zou neerkijken naar mensen met psychische tekortkomingen en waaruit zou blijken dat de situatie waarin betrokkenen zich bevonden zich daadwerkelijk zou hebben voorgedaan. Het zou duidelijk zijn dat betrokkenen een inhumain leven zouden hebben beleefd in het land van herkomst en dat zij deze ongetwijfeld zullen herbeleven bij een terugkeer, daar zij wedermaal zullen geconfronteerd worden met de ernstige bedreigingen en vervolgingen aldaar. In Armenië zou er zich geen mentaliteitswijziging hebben voorgedaan, tevens zou er geen zodoende systeem voorhanden zou zijn om dergelijke mensen op te vangen en te beschermen. Betrokkenen verwijzen naar de psychologische bedreigingen en beperkingen, naar de bewezen heersende verstoting en discriminatie in Armenië waardoor zij tot een kwetsbare groep zouden behoren. Betrokkenen zouden onmogelijk kunnen terug keren naar hun land

van herkomst. Er wordt verwezen naar de gekende problemen en een terugkeer zou de belevenissen doen aggregeren met alle nefaste gevolgen van dien.

Zij leggen evenwel geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de loutere verwijzing naar stukken/onderzoeken omtrent Armenië; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Betrokkenen halen aan dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig zou zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat er in Moskou een Belgische vertegenwoordiging is gevestigd, waar verzoekers een aanvraag kunnen indienen conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenen tonen niet aan dat zij in de onmogelijkheid verkeren om zich naar Moskou te begeven.

Betrokkenen beroepen zich op Internationale Mensenrechtenverdragen, in het bijzonder op het EVRM en meer specifiek op artikel 3 en 8 EVRM en halen artikel 1 van het Folterverdrag aan.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin/de ganse familie niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hun in België zouden verblijven.

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins – of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat verzoeker thans in behandeling zou zijn voor zijn ernstige psychische en fysieke aandoeningen wegens de gebeurtenissen dewelke hij zou moeten hebben trotseren in het land van herkomst en die deels zouden verergerd zijn in België, dat hij ernstig ziek zou zijn; de medische gesteldheid en de medische kwalen van betrokkene; gelet op de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofde van betrokkene, de onderbreking van zijn behandelingen zeer ernstige en onomkeerbare consequenties zou teweegbrengen; betrokkene lichamelijk en psychisch niet in staat zou zijn om deze onzekere reis te ondernemen met alle nefaste gevolgen voor zijn medische gesteldheid) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hun laatste medische aanvraag werd op 02.12.2013 negatief afgesloten. Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het

KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I., kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

De advocaat van betrokkenen haalt tevens aan dat zijn cliënten wensen om gehoord te worden teneinde hun argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen voor al die tijd dat zij al in ons land zouden verbleven hebben, op geen enkele wijze in aanraking zouden zijn gekomen met het gerecht en dat zij een blanco strafregister zouden hebben, dat zij geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zouden betekenen, noch dat zij onder de opsluitinggronden zouden ressorteren zoals nader omschreven in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringplicht en van "de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht". Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens het evenredigheidsbeginsel geschonden achten.

Het middel luidt als volgt:

"Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.). Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047). "Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden. Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn echter de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete

situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte elementen in hun verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw. dd. 27/07/2013.

Dat ten eerste dient er te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielprocedure in het Rijk dewelke al reeds een einde heeft getroffen, tevens diverse verblijfsprocedures ex art. 9ter vrw. hebben geactiveerd op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofde van verzoeker. Zij hebben tevens enkele procedures ex art. 9bis vrw. ingesteld. Verzoekers hebben zich in hun verzoek tot verblijf ex art. 9bis vrw. voornamelijk gebaseerd op de volgende elementen:

“Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

“Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft.

Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord].

De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008.

De termijn van vijf jaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.

De termijn in het kader van een procedure artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procedure) wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de Raad van State werd ingediend.

De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel beperkt tot twee maanden.

De derde paragraaf en de laatste paragraaf onder ‘1.1’ zijn ook hier van toepassing.” “In de aangehaalde criterium voorziet de instructie daadwerkelijk dat een regularisatieprocedure onder bepaalde voorwaarden kan meegeteld worden. De instructie vermeldt daarbij expressis verbis procedures op basis van het oude artikel 9 lid 3 (d.w.z. zowel medische als humanitaire regularisatieprocedures), en procedures op basis van het huidige artikel 9bis vw (humanitaire regularisaties). De 9ter procedure (die sinds 1/6/2007 de medische 9 lid 3 procedure vervangt) wordt daarbij niet expliciet vernoemd. Het vademecum spreekt over alle soorten "regularisatieprocedures".

De 9ter procedure is ook een regularisatieprocedure en derhalve is er geen afdoende reden om een onderscheid te maken aangezien er geen aanzuigeffect van uitgaat....1

Uit het AD kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoekers tevens volkomen aan de instructie dd. 19.07.2009 betreffende punt 1.2. voldoen en hun verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden. In het kader van de instructie van 19 juli 2009 wordt bepaald dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan bepaalde criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk én gegrond te zijn.”

Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing ambtshalve de toepassing van punt 1.1. van de vernietigde regularisatiecriteria getoetst aan de concrete situatie van verzoekers en heeft de duur van hun asielprocedure als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren (zie: p. 2, lid 4 bestreden beslissing).

“...De duur van de procedure – namelijk iets meer dan één jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden...”

Zoals hier voren vermeld, hebben verzoekers in hun verzoekschrift ex art. 9bis Vrw zich voornamelijk gebaseerd op punt 1.2. van de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009.

Verzoekers doorliepen - blijkende uit het AD - diverse verblijfsrechtelijke procedures dewelke het fundament vormden om op 27/07/2013 een verzoek conform art. 9bis Vrw - op basis van punt 1.2 van de regularisatiecriteria en andere hier voren vermelde punten - in te stellen.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen

toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.²

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoekers zich benevens de lange procedures conform punt 1.2. van de instructie, het schoollopen van de kinderen, tewerkstelling en hun uitstekende integratie in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

“Ten tweede verblijven verzoekers al enige tijd op ononderbroken en legale wijze in ons grondgebied. Zij verblijven al zo goed als 4 jaar in België.

Dat zodoende in de gegeven omstandigheden vooreerst de kwestieuze aanvraag dient ontvankelijk te worden verklaard, dit conform de algemene beslissingslijn van het bureau voor regularisatie.

Dat dit tevens het logisch gevolg is van het vertrouwensbeginsel in hoofde van de overheid, zoals gehuldigd door de Raad van State. In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/1999 (o.a. R.v.S., 6 maart 2001, Rev. Dr.Etr., 2001, 217), zelfs – krachtens de woorden van de auditeur – “zelfs al was de toepassing van de wet van 1999 beperkt in tijd”. (Avis donné en l'audience publique du 28 février 2001, Rev. dr. Etr., 2001, 219). Ten derde is het onwenselijk voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun onvluchtte geboorteland. Voor hen en de kinderen zou dit werkelijk een trauma betekenen.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoekers zeker een combinatie van al deze elementen is.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men zich de vraag kan stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Dat ten zesde verzoekers hun kinderen alhier school lopen en een terugkeer het verlies van een school of academiejaar zou impliceren.³ Het verlies van een schooljaar of academiejaar voor de kinderen en voor studenten kan een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken.⁴

Hiermede heeft verwerende partij tevens geen afdoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing. Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en haar eigen praktijk in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen. De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

Verwerende partij stelt terecht dat deze criteria vernietigd zijn.

Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009 nr. 198.769, doch hebben de bevoegde staatssecretaris en verwerende partij diverse keren publiekelijk beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid en zulks o.a. op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009.

Verwerende partij mag bovendien geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). Verwerende partij moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn, wat in casu niet gebeurd is.

De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is. "De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleerartikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3"⁵

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. en van rechtswege eventueel 2.7. - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielprocedure van verzoekers ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 en temeer daar verwerende partij zelf op 03/07/2013 nogmaals bevestigd heeft dat zij de instructie van 19 juli 2009 nog steeds toepast in het kader van zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar zij van rechtswege deze criteria heeft getoetst in het kader van punt 1.1. van voormelde criteria door te verwijzen naar hun korte duur inzake hun asielprocedure.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten tweede verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoeker en zijn ernstige psychische problemen nl.:

"Dat ten zevende verzoeker ernstig ziek is en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hangende heeft op basis van haar ernstige medische elementen⁶ en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. ! Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 slaat het begrip "adequate behandeling" zowel op het voorhanden zijn in het land van herkomst van de nodige medische infrastructuur en van de geneesmiddelen als de mogelijkheid voor de betrokken vreemdeling om daar concreet toegang toe te hebben, gelet o.m. op zijn financiële middelen. Bij de beoordeling van de aanvraag moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met een ingeroepen risico van onderbreking van de medische behandeling in België. De beschikbaarheid van medische zorgen in het land waar de aanvrager naartoe zou moeten, moet worden onderzocht in het licht van zijn/haar concrete medische situatie. Een verwijdering is niet geoorloofd wanneer een onderbreking van de behandeling die in België bezig is, ernstige en onomkeerbare gevolgen met zich mee zou brengen. Dat ten achtste gelet op de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofde van verzoeker zou de onderbreking van zijn behandelingen zeer ernstige en onomkeerbare consequenties teweegbrengen. Deze stukken zijn vindbaar in het AD. Verzoeker is lichamelijk en psychisch niet in staat om deze onzekere reis te ondernemen naar Jerevan om bijgevolg naar Moskou te verkasten met alle nefaste gevolgen voor haar medische gesteldheid." Er is in het verleden herhaaldelijk door de rechtspraak bevestigd dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren⁷.

Ingevolge het AD van verzoekers blijkt onstuitbaar dat verzoeker aan zeer ernstige psychische aandoeningen lijdt waarvoor hij tot op heden opgevolgd en behandeld wordt. Verzoeker waren ingevolge deze procedure ex art. 9ter vrw. tot voor kort in het bezit van een geldige verblijfstitel in België (AI).

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop de procedures tot verblijf ex art. 9ter vrw. ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige nadere analyse van het medisch dossier van verzoeker en/of zijn psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland) - gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou of Sint-Petersburg vervoert en zij aldaar niemand heeft om deze procedure middels volmacht te activeren - te verkasten om aldaar een aanvraag ex art. 9bis vrw. in te stellen.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoeker grondiger dienen te analyseren en te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden. Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag

liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Dat ten derde verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69). Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden. In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van de kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers - deels legaal verblijf van quasi 5 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoeker - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria en sociale bindingen in België geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoekers niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.

Dat ten vierde verzoekers in hun verzoekschrift gestipuleerd hebben dat in het land van herkomst geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is.8

"Dat ten negende in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.9

Dat ten tiende verzoekers op heden volkomen legaal in België verblijven. Zij zijn in het bezit van een Attest van Immatriculatie.”

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.¹⁰

De bestreden beslissing dwingt verzoekers om terug naar hun land van herkomst de welk zij al reeds quasi 5 jaar verlaten hebben. In Armenië is er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig de welk ervoor zou kunnen zorgen dat verzoekers eenmaal teruggekeerd op een normale wijze een aanvraag ex art. 9bis vrw. zouden kunnen instellen. Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoekers zich desgewenst naar de Belgische Ambassade te Moskou of Sint-Petersburg kunnen begeven om aldaar een aanvraag ex art. 9bis vrw. te activeren en onderzoekt niet nader of verzoekers zich wettig en effectief naar Rusland kunnen begeven alwaar de Belgische consulaat gevestigd is om aldaar de kwestieuze aanvraag te activeren.¹¹

Het louter melden dat verzoekers zich desgewenst naar de Belgische Ambassade in Moskou of Sint-Petersburg in Rusland kunnen begeven zonder een nadere analyse van verzoekers hun concrete gezinssituatie en medische toestand is niet afdoende.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).*

Dat voormelde middelen bijgevolg ernstig zijn;”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;*
- *artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- *de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (W et 29 juli 1991);*
- *de zorgvuldigheidsplicht.*

Verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing houdende onontvankelijkheid niet afdoende heeft gemotiveerd, en dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar concrete situatie.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging van de verzoekende partij onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. Deze overwegingen laten de verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat zij benevens een asielprocedure diverse verblijfsprocedures ex. art. 9 bis en art.9 ter Vreemdelingenwet heeft geactiveerd op basis van de ernstige medische aandoeningen van verzoeker.

Verder stelt de verzoekende partij dat zij zich heeft beroepen op punt 1.2. van de vernietigde regularisatiecriteria.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen.

De verzoekende partij gaat bij haar kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]"

Verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op de instructie van 19 juli 2009.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie motiveerde dan ook reeds terecht in zijn bestreden beslissing dat:

"Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. "

De instructie van 19 juli 2009 is inderdaad met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden " en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie van 19.07.2009 (die aldus niet werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet).

Verzoekende partij kan werkelijk niet dienstig anders voorhouden.

Overigens kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook niet toetsen aan een 'instructie':

" Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS S oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie (R.v.V. nr. X van 14 maart 2012)

Alsmede:

"In de mate waarin het de bedoeling is van verzoeker om de Raad ertoe te bewegen een vernietigde instructie te toetsen aan de Grondwet is het middel onontvankelijk. De Raad vermag immers niet een dergelijke toetsing door te voeren (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt". (R.v.V. nr. 59X van 15 april 2011, www.rw-cce.be)

Verzoekende partij gaat bij haar kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Verzoekende partij haar kritiek is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Ook de beschouwingen van de verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van de verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou wederom in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. X:

. "Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nos actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). "

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest: dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie: dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken. heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden: dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen: dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen; "

Cass. 23 juin 2008, Arr. Cass. 2008,1624, Pas. 2008,1605, concl. DE KOSTER, P.:

"De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen. "

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

"Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet. "

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of de verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Er kan geen schending van de motiveringsplicht worden weerhouden.

In een tweede onderdeel beweert de verzoekende partij dat de ingeroepen medische elementen ten onrechte niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij verwijst naar "ernstige psychische problemen".

De beschouwingen van verzoekende partij missen feitelijke en juridische grondslag.

Verweerder wijst erop dat de aanvragen o.g.v. art. 9bis enerzijds en art. 9ter anderzijds en de hieropvolgende beslissingen van elkaar dienen te worden onderscheiden.

Zulk onderscheid wordt ook uitdrukkelijk bij wet voorzien. Artikel 9bis §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt immers:

"§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. " (onderlijning toegevoegd)

De wet voorziet aldus uitdrukkelijk dat de elementen die werden aangevoerd in het kader van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag o.g.v. art. 9bis.

De beschouwingen van verzoekende partij falen aldus in rechte, nu het de gemachtigde zelfs niet was toegestaan - anders zou deze een met de wet strijdige beslissing nemen - om de elementen van de aanvraag art. 9ter als buitengewone omstandigheden te aanvaarden bij de beoordeling van de aanvraag o.g.v. art. 9bis.

Terwijl verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt waarom zij omwille van medische redenen niet in staat zou zijn een aanvraag in te dienen in het buitenland.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ter zake dan ook terecht heeft geoordeeld:

"Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat verzoeker thans in behandeling zou zijn voor zijn ernstige psychische en fysieke aandoeningen wegens de gebeurtenissen dewelke hij zou moeten hebben trotseren in het land van herkomst en die deels zouden verergerd zijn in België, dat hij ernstig ziek zou zijn; de medische gesteldheid en de medische kwalen van betrokkene; gelet op de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofde van betrokkene, de onderbreking van zijn behandelingen zeer ernstige en onomkeerbare consequenties zou teweegbrengen; betrokkene lichamelijk en psychisch niet in staat zou zijn om deze onzekere reis te ondernemen met alle nefaste gevolgen voor zijn medische gesteldheid) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9 bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RvV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RvV Arrest nr. X van 26.04.2012). Betrokkenen hun laatste medische aanvraag werd op 02.12.2013 negatief afgesloten. Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 71 van het KR van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het Verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 598 te 1000 Brussel. "

De kritiek van verzoekende partij is niet van aard afbreuk te doen aan deze motieven.

Zie ook nog:

R.v.V. nr. 58 896 van 30 maart 2011 :

"Waar verzoekster opnieuw verwijst naar haar psychologische problemen (slaapstoornissen, geheugenverlies), wijst de Raad erop uit de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen die in se aanvragen tot het verkrijgen van subsidiaire bescherming uitmaken en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen dient conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend te worden bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing dan ook deugdelijk "

R.v.V. nr. X van 22 maart 2011:

"Zoals de verwerende partij opmerkt laat verzoeker na in zijn uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden die betrekking hebben op de ontvankelijkheidsfase de medische problematiek te preciseren en aan te tonen waarom hij door de medische problematiek verhinderd wordt zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Hij wijst er enkel op dat zijn medische klachten behandeld worden in België en dat deze behandeling nog bezig is zonder erop te duiden dat bijvoorbeeld de medische behandeling niet kan en mag stopgezet worden of in het buitenland geen doorgang kan vinden of te wijzen op de ernst van de "medische klachten ". Bovendien verwijst verzoeker in zijn aanvraag naar zijn ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Mede gelet op deze verwijzing en gelet op de vage manier waarop verzoeker gewag maakt van zijn medische problematiek zonder deze te staven, is het niet kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing verwijst naar de specifieke procedure die bestaat voor personen die ten gevolge van hun ziekte een beroep wensen te doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ook in het verzoekschrift, waar verzoeker voor het eerst op duidelijke wijze te kennen geeft dat hij de medische klachten niet als omstandigheden beschouwt om een verblijf aan te vragen (wat op zijn beurt tegenstrijdig is met het indienen van een aanvraag gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet) maar wel als een buitengewone omstandigheid, laat verzoeker na te concretiseren waarom de medische klachten hem verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen. "

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

De verweerder laat gelden dat de vage beschouwing van de verzoekende partij geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij en van de aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

De verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht besliste om aan de verzoekende partij het verblijf te weigeren.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

In een derde onderdeel houdt verzoekende partij voor dat haar lang verblijf en integratie ten onrechte niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij beweert dat haar vergevorderde stadium van integratie een terugkeer naar Armenië buitengewoon moeilijk maakt en zij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte niet heeft verduidelijkt waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Verweerder laat ter zake gelden dat de formele motiveringsplicht er niet toe strekt het 'waarom' van de motieven van administratieve beslissingen te vermelden.

De formele motiveringsplicht heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698).

Naar analogie kan worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State nopens het onontvankelijk verklaren van aanvragen om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis van de Wet dd. 15.12.1980 (of zoals in casu oud artikel 9, 3e lid). Daar aanvaardt de Raad van State dat de motivering dat er geen buitengewone omstandigheden zijn, voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsverplichting, zonder dat in extenso dient te worden verduidelijkt waarom het bestuur deze mening is toegeedaan.

"De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden (RvS, nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van oordeel is dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat haar integratie en de andere door haar opgeworpen elementen wél een buitengewone omstandigheid uitmaken, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

"Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoekers naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken." (R.v.V. nr. X dd. 11.9.2007)

"Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen." (R.v.V. nr. X van 18 augustus 2009)

"In zoverre verzoeker met de „integratie" ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf stelde verweerder duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van verweerder." (R.v.V. nr. X van 23 maart 2009)

De kritiek van de verzoekende partij mist elke grondslag.

In een vierde onderdeel houdt verzoekende partij tot slot voor dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris niet afdoende zou zijn gemotiveerd nopens het gegeven dat er geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig zou zijn in het land van herkomst.

De kritiek van verzoekende partij mist iedere feitelijke grondslag.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris dienomtrent als volgt werd gemotiveerd:

"Betrokkenen halen aan dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig zou zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat er in Moskou een Belgische vertegenwoordiging is gevestigd, waar verzoekers een aanvraag kunnen indienen conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenen tonen niet aan dat zij in de onmogelijkheid verkeren om zich naar Moskou te begeven." (vetschrift toegevoegd)

Verweerder wijst erop dat verzoekende partij zich in haar inleidend verzoekschrift beperkt tot het louter herhalen van het feit dat in het land van herkomst geen Belgische diplomatieke post aanwezig is, terwijl de gemachtigde deze grief in de beslissing tot onontvankelijkheid reeds beantwoordde. Dit blijkt uit de bestreden beslissing die hierboven werd geciteerd. De kritiek die verzoekende partij op dit punt uit, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, daar deze kritiek reeds werd beantwoord.

Zie ook:

"De Raad stelt vast dat het gegeven dat er geen Belgische ambassade is in Armenië niet tot gevolg heeft dat Armeense onderdanen niet in de mogelijkheid zouden zijn om een machtiging met het oog op een verblijf in België aan te vragen. Door in het middel te verwijzen naar de afstand tot Moskou, het gegeven dat Georgië en Azerbeidjan moeten worden doorkruist en de reiskosten die verzoekers zouden moeten maken, maken verzoekers niet aannemelijk dat het voor hen zeer moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk is, om een verblijfsmachtiging aan te vragen overeenkomstig de procedure die voorzien is in

artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de gemachtigde van de minister in casu de regels toepaste zoals die door de wetgever werden voorzien, kunnen verzoekers niet gevolgd worden in hun stelling dat een aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke post in casu niet mogelijk is en dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is gemotiveerd. " (RvV nr. X dd. 12.05.2009)

Verweerder laat nog gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van onderhavig annulatieberoep slechts onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verzoekende partij slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

In zoverre de verzoekende partij tot slot nog aanvoert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie haar direct en persoonlijk om bijkomende inlichtingen had moeten vragen, laat verweerder gelden dat het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat zij de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze voor te leggen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord. maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. " (RvV nr. X van 8 januari 2010)

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van deze bepaling onontvankelijk wordt verklaard, omdat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij verduidelijkt de verwerende partij per door de verzoekende partijen aangehaald element waarom het niet in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid in de zin van genoemde bepaling.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Zoals uit de in punt 1 geciteerde bestreden beslissing blijkt, heeft de verwerende partij de aanvraag in casu onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden wijzen op volgende elementen:

- De niet-betwiste elementen in hun asielrelaas en de mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 1 van het Antifolterverdrag. Het vervullen van een formaliteit weegt niet op tegen het gevaar voor hun leven.

- Hun langdurig en ononderbroken (legaal) verblijf in het Rijk.
- Het zou onwenselijk zijn hen in dit stadium van integratie terug te sturen naar hun onvluchte geboorteland.
- De instructie van 19 juli 2009 en haar criteria.
- De medische situatie van de eerste verzoekende partij.
- Regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers.
- De kinderen lopen school in België en zouden een schooljaar verliezen in geval van een terugkeer.
- De hangende regularisatieprocedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.
- Een onderbreking van de behandeling zou ernstige en onomkeerbare gevolgen hebben.
- Er zou geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig zijn in Armenië.
- Ze zouden legaal in het Rijk verblijven op grond van een attest van immatriculatie.
- Zij zouden geen gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In zoverre de verzoekende partijen menen zich dienstig te kunnen beroepen op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en in zoverre hun betoog erop is gericht dat de criteria van de vernietigde instructie alsnog worden toegepast, wijst de Raad op het volgende:

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partijen kunnen uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partijen er zich niet op kunnen beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042). Het rechtszekerheidsbeginsel, en overigens ook niet het vertrouwensbeginsel, laat het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Wat betreft de door verzoekende partijen aangehaalde verklaring van het kabinet van mevr. De Block die zou bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden, dient te worden vastgesteld dat dit om een eenzijdige verklaring gaat dewelke geen wettelijke of reglementaire norm, noch een werkelijke rechtsbron uitmaakt. Zodoende vermogen de verzoekende partijen hier geen middel uit te putten gelet op het feit dat niet aangetoond is dat de aangevoerde schending een rechtsregel betreft. In zoverre zij menen dat hun vertrouwen opgewekt door deze verklaring doorkruist wordt, dient te worden opgemerkt dat het wettelijk kader voor een regularisatieaanvraag enkel artikel 9bis van de vreemdelingenwet omvat. Aldus kunnen zij niet ernstig verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 10 april 2006 met nr. 157.452, aangehaald in het verzoekschrift.

Het betoog van de verzoekende partijen waarin zij lijken voor te houden zich te willen beroepen op voornoemde instructie is bijgevolg niet dienstig. Voorts kunnen zij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij wel aan de criteria van de instructie zou hebben getoetst door te verwijzen naar de korte duur van de asielprocedure. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij haar beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft laten afhangen van het al dan niet vervuld zijn van één van de criteria van genoemde instructie. Met betrekking tot de duur van de asielprocedure motiveerde zij slechts als volgt: *“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 09.10.2009, werd afgesloten op 22.10.2010 met de beslissing ‘Beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan één jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”*.

Met betrekking tot het schoollopen van hun kinderen, beperken de verzoekende partijen zich tot een herhaling van het argument dat het verlies van een schooljaar een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan uitmaken. De Raad merkt op dat de verwerende partij omtrent de scholing van de kinderen in België het volgende antwoordde in de bestreden beslissing: *“Het feit dat hun kinderen sedert hun aankomst in het Rijk hier naar school zouden gaan en zij alhier op uitstekende wijze naar school zouden gaan en betrokkenen op naam van S. (...) evaluatiedocumenten, een jaarwerkrapport 4, een voorlopige keuze van de tweedejaars voor schooljaar 2013-2014, syntheserapporten en een bespreking omtrent schooljaar 2011-2012 (eerste leerjaar A – moderne d) voorleggen en betrokkenen op naam van Georg een tafeldiploma 2011-2012 toevoegen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* De verzoekende partijen betwisten noch weerleggen de concrete motivering van de bestreden beslissing en laten na aan te geven met welke elementen door de verwerende partij geen rekening zou zijn gehouden.

Vervolgens wijzen de verzoekende partijen op de medische – meer bepaald psychische - problemen van de eerste verzoekende partij, waarvoor reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend en waarvan zij menen dat het ook een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan uitmaken. De verwerende partij motiveerde inzake de aangehaalde medische problematiek het volgende in de bestreden beslissing:

“Betrokkenen beweren dat zij omwille van enorme problemen in hun land van herkomst waardoor hun vrijheid en leven zouden bedreigd zijn, zij hun land dienden te ontvluchten. Betrokkenen zouden nooit een normaal / even kunnen leiden in het land van herkomst, temeer zij aldaar ernstige problemen zouden hebben gekend waardoor zij zouden zijn gevlucht uit Armenië. De medische aandoeningen van verzoeker zullen een vreselijke uitwerking hebben op hun sociaal, psychologisch en economisch leven in het land van herkomst bij terugkeer, alwaar zij dagelijks gepest en gediscrimineerd zullen worden om reden dat personen met dergelijke ziekten als taboe zouden worden beschouwd in het land van herkomst en volledig uit het maatschappelijke leven worden geïsoleerd. Zij zullen constant gediscrimineerd worden en als onvolwaardige personen worden gecatalogiseerd en zij zullen constant aan de kant worden geschoven met een uitsluiting van de economische arbeidsmarkt. Dit zal uiteraard leiden tot enorme beperkingen in het sociaal functioneren. Betrokkenen zouden diverse stukken en/of onderzoeken bijbrengen waaruit zou blijken dat men in Armenië minachtend zou neerkijken naar mensen met psychische tekortkomingen en waaruit zou blijken dat de situatie waarin betrokkenen zich bevonden zich daadwerkelijk zou hebben voorgedaan. Het zou duidelijk zijn dat betrokkenen een inhumain leven zouden hebben beleefd in het land van herkomst en dat zij deze ongetwijfeld zullen herbeleven bij een terugkeer, daar zij wedermaal zullen geconfronteerd worden met de ernstige bedreigingen en vervolgingen aldaar. In Armenië zou er zich geen mentaliteitswijziging hebben voorgedaan, tevens zou er geen zodoende systeem voorhanden zou zijn om dergelijke mensen op te vangen en te beschermen. Betrokkenen verwijzen naar de psychologische bedreigingen en beperkingen, naar de bewezen heersende verstoting en discriminatie in Armenië waardoor zij tot een kwetsbare groep zouden behoren. Betrokkenen zouden onmogelijk kunnen terug keren naar hun land

van herkomst. Er wordt verwezen naar de gekende problemen en een terugkeer zou de belevenissen doen aggregeren met alle nefaste gevolgen van dien.

Zij leggen evenwel geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de loutere verwijzing naar stukken/onderzoeken omtrent Armenië; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Betrokkenen halen aan dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig zou zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat er in Moskou een Belgische vertegenwoordiging is gevestigd, waar verzoekers een aanvraag kunnen indienen conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenen tonen niet aan dat zij in de onmogelijkheid verkeren om zich naar Moskou te begeven.”

en

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat verzoeker thans in behandeling zou zijn voor zijn ernstige psychische en fysieke aandoeningen wegens de gebeurtenissen dewelke hij zou moeten hebben trotseren in het land van herkomst en die deels zouden verergerd zijn in België, dat hij ernstig ziek zou zijn; de medische gesteldheid en de medische kwalen van betrokkene; gelet op de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofde van betrokkene, de onderbreking van zijn behandelingen zeer ernstige en onomkeerbare consequenties zou teweegbrengen; betrokkene lichamelijk en psychisch niet in staat zou zijn om deze onzekere reis te ondernemen met alle nefaste gevolgen voor zijn medische gesteldheid) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hun laatste medische aanvraag werd op 02.12.2013 negatief afgesloten. Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I., kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.”

De Raad merkt op dat de verwerende partij er in de bestreden beslissing terecht op wijst dat er een afzonderlijke procedure bestaat voor het bekomen van een verblijfsmachtiging voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De verzoekende partijen geven overigens zelf aan deze mogelijkheid te kennen nu zij reeds verschillende aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat bij arrest nr. 82 130 van 31 mei 2012 het beroep tegen de beslissing van 4 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, werd verworpen. Op 2 december 2013 verklaarde de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van diezelfde bepaling van 7

oktober 2011 ongegrond. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder rolnummer X, en werd verworpen door de Raad op 21 februari 2017 bij arrest nr. 182 511.

Uit de redactie van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen dient conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend te worden bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing dan ook deugdelijk waar wordt verwezen naar het onderscheid tussen beide procedures en waar de verwerende partij stelt dat de hier ingeroepen medische elementen buiten de context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vallen zodat er in het kader van dit verzoek geen verder gevolg aan kan worden gegeven.

De Raad merkt verder op dat door het onderzoek van de medische elementen niet te beperken tot het kader van de daartoe voorziene procedure, doch deze tevens in te roepen in het kader van de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de verzoekende partijen de verwerende partij ertoe dwingen een standpunt in te nemen aangaande een aangelegenheid – met name geneeskunde – waartoe zij geenszins enige bekwaamheid heeft. De Raad wijst in dit verband nog op artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet dat voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om *“(…) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekommen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”* De verwerende partij kon in casu dan ook volstaan door te wijzen op de procedures 9bis en 9ter. Het feit dat er nog een verblijfsaanvraag hangende zou zijn, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Zo houdt immers de vaststelling nog steeds stand dat voorzien is in twee afzonderlijke procedures, waarbij deze medische gegevens op hun waarde zullen worden beoordeeld in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het is geenszins vereist dat reeds een beslissing werd genomen aangaande de medische verblijfsaanvraag opdat artikel 9bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet toepassing zou vinden, en bovendien werd in casu wel al een beslissing tot onontvankelijkverklaring genomen. Voorts blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt dat het beroep ingediend tegen de beslissing van 2 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard, werd verworpen.

Het loutere feit dat de verzoekende partijen er een andere mening op na houden doet zoals de verwerende partij opmerkt geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Het feit dat er rechtspraak zou bestaan waarin wordt bevestigd dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien kunnen de verzoekende partijen niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot de vermelding van de data van de procedures op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gelet op het voorgaande.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de verwerende partij een grondiger onderzoek had moeten voeren naar de capaciteit van de eerste verzoekende partij om gelet op haar medische toestand naar Armenië en vervolgens naar Moskou te reizen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in de aanvraag nalieten de eventuele onmogelijkheid tot reizen concreet te staven. Zij beperkten zich tot de loutere bewering dat *“een terugkeer zou zijn belevenissen doen aggregeren met alle nefaste gevolgen vandien”* en *“verzoeker is lichamelijk en psychisch niet in staat om deze onzekere reis te ondernemen naar Jerevan om bijgevolg naar Moskou te verkasten met alle nefaste gevolgen voor haar medische gesteldheid”*, terwijl in het kader van een aanvraagprocedure kan worden verwacht dat de aanvrager alle nuttige elementen aanbrengt en staaft wat hij aanvoert. In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord *“Betrokkenen tonen niet aan dat zij in de onmogelijkheid verkeren om zich naar Moskou te begeven”*, hetgeen kennelijk redelijk is.

Wat betreft het gebrek aan een Belgische diplomatieke post in Armenië, gaan de verzoekende partijen eraan voorbij dat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd *“Betrokkenen halen aan dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig zou zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat er in Moskou een Belgische vertegenwoordiging is gevestigd, waar verzoekers een aanvraag kunnen indienen conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenen tonen niet aan dat zij in de onmogelijkheid verkeren om zich naar Moskou te begeven.”* De verzoekende partijen gaan hieraan voorbij.

Voorts kunnen de verzoekende partijen niet ernstig voorhouden dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom de duur van hun verblijf en de elementen van integratie in casu geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nu vooreerst een opsomming wordt gegeven van alle door de verzoekende partijen aangehaalde elementen van integratie en wordt gewezen op de duur van hun verblijf in België, waarna de verwerende partij oordeelt dat *“De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980”*. Aldus geeft de verwerende partij aan waarom deze elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten waarom zij menen dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet op zijn waarde zou zijn beoordeeld, ook als aan de criteria van de instructie niet is voldaan. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met betrekking tot elk van de aangehaalde elementen in de aanvraag heeft gemotiveerd waarom deze in casu geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen. De verzoekende partijen lijken hieraan voorbij te gaan met hun betoog. Zij laten voorts na aan te geven met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. De schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de hoorplicht, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partijen, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kunnen de verzoekende partijen niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196. 233). In de mate dat de verzoekende partijen de hoorplicht geschonden zien als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar de aangevoerde buitengewone omstandigheden. Het komt in het kader van een aanvraagprocedure aan de aanvrager toe alle nuttige elementen die zijn zaak aanbelangen over te maken. De verzoekende partijen tonen niet aan dat zij werden verhinderd dit te doen. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel¹²

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat – de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van de kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers – deels legaal verblijf van quasi 5 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoeker - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria en sociale bindingen in België - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing niet redelijk zou zijn om reden dat met de aangevoerde elementen geen rekening werd gehouden.

De verwerende partij wijst er ter zake op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. X van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen de verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Het enkele gegeven dat de verzoekende partij van oordeel is dat zij wel in buitengewone omstandigheden verkeert, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing, waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris op omstandige wijze alle aangevoerde elementen heeft beoordeeld.

Verweerder wijst nog naar de uiteenzetting in antwoord op het tweede onderdeel van het eerste middel van verzoekende partij.

De verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. De verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. De Raad herhaalt dat het evenredigheidsbeginsel hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk waarom de beslissing van de verwerende partij onredelijk of onevenredig zou zijn genomen en beperken zich tot een herhaling van een aantal elementen die zij in hun aanvraag aanhaalden als buitengewone omstandigheid. Er dient te worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Het feit dat zij het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doet er echter geen afbreuk aan.

Volledigheidshalve kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel onder punt 3.1.3.

De schending van het evenredigheids- en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN